

[K. Axel Nielsen.]

ændringsforslag, udvalget og ministeren er enige om at anbefale til vedtagelse.

Når jeg har valgt det sidste alternativ, er det ikke udelukkende af dovenskab. For det første er der i udvalget enstemmigt givet tilslutning til justitsministerens forslag om, at der bør nedsættes et hurtigt arbejdende udvalg eller en kommission til at foretage en dyberegående undersøgelse af hele ægteskabslovgivningen og til at overveje, som det hedder i betænkningen, jeg citerer:

„... i hvilket omfang der er behov for at tilpasse denne lovgivning til de ændrede samfundsforhold, ændringen af kvindens stilling i samfundet og de heraf følgende ændringer af ægteskabsinstitutionen.“

Som en kendt konsekvens heraf har udvalget også enstemmigt vedtaget at søge de af ministrene fremsatte lovforslag med de forbedringer, som de efter alles opfattelse dog indeholder, gennemført nu alene med de ændringer, der kunne opnås enighed om.

For det andet er vi langt henne i folketingsåret, og folketingets til et godt stykke over bristepunktet belastede arbejdsevne er så engageret i stof, der i høj grad kalder på offentlighedens interesse, at en stor debat om ægteskabslovgivning m. v. ville drukne i mængden.

Jeg tror, det må være begrundelse nok for, at jeg ikke nu tager initiativet til en langvarig debat, og jeg håber, at både formanden og andre her i salen påskønner, at jeg lægger bånd på mig.

De væsentligste af de ændringsforslag til ægteskabslovforslaget, der er opnået enighed om, er for det første, at forlovelseskapitlet udgår. Jeg vil gerne i den forbindelse henlede opmærksomheden på, hvad der også står i betænkningen, at der alligevel godt kan være tale om erstatningspligt for hævet forlovelse efter de almindelige erstatningsregler. Det være sagt til advarsel for dem, der går og spekulerer på at ville hæve en forlovelse efter lovens ikrafttræden i håb om, at de så slipper billigt fra det; det behøver ikke at være tilfældet.

For det andet er der ændringsforslag nr. 2 om pligt til at skifte for den, der tidligere har været gift, og som vil indgå nyt ægteskab. Denne bestemmelse er ikke ny, den er gældende ret — den står i den gældende ægteskabslov — men den var gået ud af

lovforslaget. Udvalget har drøftet spørgsmålet og er blevet enig om, at bestemmelsen bør bevares, og denne opfattelse har justitsministeren givet sin tilslutning til.

Ved ændringsforslag nr. 5 til samme lovforslag opfyldes et ønske om, at kirkelig vielse under visse omstændigheder kan foretages af andre trossamfund end de anerkendte.

Ved ændringsforslag nr. 8 opnås, at der kan fås separation, uden at parterne er nødt til at påstå, at der består dyb og varig uoverensstemmelse mellem dem. Det skrev advokaterne jo altid i deres andragender om separation; det var de nødt til, for sådan stod der i loven, og det gjorde de, selv om parterne så ud til at være de bedste venner af verden, men bare var blevet enige om, at nu ville de ikke være gift mere.

Om de øvrige ændringsforslag kan jeg indskrænke mig til at henvise til de udførlige bemærkninger, der ledsager forslagene; det gælder også ændringsforslagene til de accessoriske lovforslag.

Jeg vil gerne her benytte lejligheden til at sige, at udvalget har været velsignet — og der er ingen gåseøjne om ordet velsignet — med, at et meget stort antal af folketingets kvindelige medlemmer har deltaget i forhandlingerne, og det følger heraf, at debatten i høj grad har drejet sig om at gennemføre en lovgivning om kønnenes ligestilling. Jeg tør sige, at dette synspunkt ikke har mødt nogen modstand fra de mandlige medlemmer af udvalget, lige så lidt som jeg tror, det vil ske her. Jeg tror, at vi kan blive enige om det programpunkt, at for så vidt det i denne lovgivning — eller, som Holberg nok ville have sagt, i denne materie — efter naturens orden er muligt at opnå ligestilling, vil den blive søgt opnået med tilslutning fra begge køn — jeg havde nær sagt alle køn, men det vil jeg nu ikke gøre i denne forbindelse.

Uden at der er tale om ændringsforslag, vil jeg tro, at udvalgsarbejdet vil give anledning til praktiske ændringer og forbedringer i den måde, ægteskabsloven anvendes på. Det drejer sig for det første om den borgerlige vielses ritual, der i den foreliggende skikkelse stammer fra midten af forrige århundrede. Jeg tror nok, det er Monrad — som jo foruden at være biskop vist var en ganske habil politiker — der har